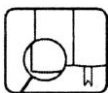

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA

STUDII BIBLICE
PENTRU MAJORI
EDIȚIE INSTRUCTORI

Epistola lui Iacov

octombrie – noiembrie – decembrie
2014

Traducere: *Loredana Sîrbu*

©2014 General Conference of Seventh-day Adventists®.
Toate drepturile rezervate.

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția pentru instructori, integral sau părți din ele, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție, fără un acord scris prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori sunt pregătite de Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale AZȘ sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Autor: Clinton Wahlen

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Loredana Sîrbu

Tehnoredactare: George Toncu

Copertă: Liliana Dincă

Redactare: Alina Badea

Corectură: Lavinia Goran

Textele biblice sunt preluate din traducerea Cornilescu, ed. Casa Bibliei, București 2012.

La citatele din cărțile lui Ellen G. White, numărul paginii este cel din original.

ISSN 1841–6543

Cuprins

<i>O „epistolă de paie”</i>	5
<i>Fratele mai mare</i>	7
<i>Cercetați Scripturile!</i>	9
<i>Întrebări pentru studiul Bibliei la rând</i>	10
1. Iacov, fratele Domnului	13
2. Desăvârșirea credinței noastre.....	25
3. Ferice de cel ce rabdă ispita	37
4. Împlinitori ai Cuvântului	49
5. Dragostea și Legea	61
6. O credință activă	73
7. Îmblânzirea limbii	85
8. Smerenia înțelepciunii cerești	97
9. Un singur Legiutor și Judecător	109
10. Plângeți și tânguți-vă!	121
11. Pregătirea pentru seceriș	133
12. Rugăciunea, vindecarea și restaurarea	145
13. Evanghelia veșnică	157
<i>Vești misionare</i>	169

O „epistolă de paie”?

Epistola lui Iacov este una dintre cele mai greșit înțelese cărți ale Bibliei. În Dezbaterea de la Leipzig, din 1519, eruditul teolog romano-catolic Johann Eck a făcut apel la ea pentru a contesta concepția lui Martin Luther asupra îndreptăririi oferite exclusiv prin credință, insistând asupra ideii că, alături de credință, sunt necesare și faptele.

În replică, Martin Luther a negat autoritatea inspirată a epistolei, bazându-se în principiu pe preconcepția că ea susține îndreptățirea prin fapte. Mai târziu, în Introducerea la traducerea în limba germană a Noului Testament din 1522, Luther și-a exprimat preferința pentru cărți precum Ioan, 1 Ioan, Romani, Galateni, Efeseni și 1 Petru, deoarece ele vorbesc despre Hristos și oferă învățătură despre „tot ce este folositor și binecuvântat... a cunoaște”.

Prefața sa la cartea lui Iacov are o tentă și mai negativă. El o consideră, „în fapt, o epistolă de paie”, deoarece nu are „niciuna dintre trăsăturile Evangheliei”. El nu a eliminat-o din canonul Scripturii, dar nici nu a inclus-o între cărțile canonului pe care el le considera a fi esențiale.

Accentul pe care îl pune Luther pe epistolele lui Pavel (în special Romani și Galateni) și respingerea cărții lui Iacov (ca fiind o carte cu valoare strict devoțională) au influențat un număr mare de gânditori creștini de-a lungul secolelor.

Dar cine a fost de fapt Iacov? A fost el un creștin legalist, care s-a opus concepției apostolului Pavel despre îndreptățirea prin credință prin susținerea îndreptăririi prin fapte? Sau a fost un creștin care nu a făcut altceva decât să ne ofere o perspectivă puțin diferită asupra aceluiași subiect, asemenea celor patru evangheliști care prezintă din perspective diferite învățăturile Domnului Isus? Răspunsul este, evident, cel de-al doilea.

Merită amintit aici faptul că nu toți reformatorii au împărtășit opinia nefavorabilă a lui Luther față de Epistola lui Iacov. Însuși ilustrul Melancthon, colegul lui apropiat, considera că scrierile lui Pavel și ale lui Iacov nu se contrazic.

Iacov L-a cunoscut personal pe Domnul Isus. Epistola sa este posibil să fie cea mai timpurie scriere creștină păstrată până astăzi. De altfel, dintre toate epistolele, ea reflectă cel mai bine învățăturile lui Isus pe care le putem găsi în Evanghelii. La fel ca în parabolele rostite de Domnul, ea abundă în ilustrații din agricultură și din lumea finanțelor. Ea abordează, printre altele, subiecte precum înțelepciunea, rugăciunea și, mai presus de toate, credința.

Un alt lucru unic pentru epistola lui Iacov este menționarea câtorva dificultăți cu care s-au confruntat primele comunități creștine. Odată ce invidia, gelozia și spiritul luresc au pătruns în biserică, se pare că presiunile sociale și culturale i-au stârnit pe creștinii înstăriți împotriva celor săraci. În același timp, epistola ne oferă un crâmpoi din marea luptă dintre formele false de înțelepciune și credință și înțelepciunea de sus și credința adevărată.

Însă cel mai important aspect pentru adventiștii de ziua a șaptea este faptul că Epistola lui Iacov debordează de încredere în revenirea lui Isus. Ea ne oferă totodată câteva perspective esențiale asupra Legii, judecății și revenirii Mântuitorului. Ea ni-l recomandă ca model demn de urmat pe Ilie, fapt relevant pentru noi, cei care avem misiunea de a pregăti calea pentru cea de-a doua venire a Domnului.

Prin urmare, studiile din trimestrul acesta ne vor purta într-un periplu prin lumea creștină de la începuturi și până astăzi, subliniind învățăturile bisericii creștine timpurii și oferind câteva reflecții pentru aceste zile din urmă.

Clinton Wahlen este director asociat al Institutului de Studii Biblice din cadrul Conferinței Generale. Domeniul său de specializare este Noul Testament și relația sa cu iudaismul antic. El s-a născut în Statele Unite, dar a locuit și a lucrat în Rusia, în Noua Zeelandă, în Regatul Unit al Marii Britanii și în Filipine. Soția sa se numește Gina, lucrează pentru Adventist Review, și au împreună doi copii, Daniel și Heather.

Fratele mai mare

Oricine are în familie un frate mai mare știe care este tipul de relație cu acesta. Pentru că este mai mare, cere să fie ascultat, vrea să fie el șeful, pretinde să nu i se pună la îndoială judecata și deciziile și se simte îndreptățit să ia măsuri atunci când este nemulțumit de atitudinea sau de comportamentul celor mai mici. Și lista pretențiilor datorate faptului că el s-a născut înaintea tuturor ar putea continua. Dar fratele mai mare are și o problemă: îi este foarte greu să recunoască atunci când greșește, tocmai pentru că este *mai mare*. Însă, când este dispus să o facă, înseamnă că în sufletul său s-a petrecut ceva important.

Aceasta a fost, probabil, și experiența lui Iacov, fratele mai mare al Domnului Isus. În toți anii petrecuți la Nazaret, cu Isus și cu ceilalți frați și celelalte surori, el a fost șeful la joacă, la treburile casnice sau la deciziile care au fost luate, mai ales după ce tatăl lor, Iosif, a murit. Era obișnuit să fie ascultat. Iar structura societății și tradiția iudaică îl încurajau. Până într-o zi, când Isus a plecat de acasă, din Nazaret, și au început să circule tot felul de vești despre El, vești „care îi umpleau de uimire și neliniște” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolul 33). Iacov și ceilalți frați ai săi „suportau cu greu ocara aruncată asupra lor din cauza înrudirii cu Isus” (*Ibidem*). Când Isus a venit la Nazaret, Iacov a fost cu siguranță printre cei care L-au auzit spunând că, în ziua aceea, se împlineau cuvintele profetului Isaia, pe care tocmai le citise (Luca 4:16-30). Probabil că a ascultat cu atenție ce a spus El și a văzut cum sentimentele celor din sinagogă au trecut de la admirație la furie (Luca 4:22,28). Ce a simțit oare Iacov când locuitorii din Nazaret L-au luat apoi să-L arunce în prăpastie? A fost de acord cu ei sau L-a dat dreptate Fratelui său mai mic? Nu ni se spune că ar fi luat vreo atitudine pro sau contra lui Isus, dar, în mod cert, în inima lui s-a dat o luptă dureroasă.

Pe măsură ce Isus devenea tot mai cunoscut, Iacov a fost intrigat de pretențiile Sale și, mai ales, de atitudinea Sa față de liderii națiunii. Ca și ceilalți frați ai săi, se temea „că L s-a tulburat rațiunea” (*Ibidem*) și, împreună cu aceștia, a mers să-L caute (Marcu 3:21), considerând că Fratele său „trebuia convins sau constrâns să înceteze acest mod de a lucra” (*Ibidem*). Altă dată, oscilând între dorința de a-L îndepărta

pe Isus din zona natală și speranța că Fratele său mai mic ar putea fi Mesia, L-a îndemnat: „Pleacă de aici și du-Te în Iudeea...! Dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii!” (Ioan 7:3-5). În cele din urmă, a fost răvășit de răstignirea lui Isus.

Prin asemenea frământări, creionate aici foarte pe scurt, a trecut Iacov, fratele mai mare al Domnului. Apoi, îl vedem conducător al bisericii. Ce s-a întâmplat între timp cu el? A fost dispus să recunoască faptul că a greșit? Probabil că da, dar nu ni se spune concret. Doar apostolul Pavel ne spune că „în urmă, [Isus] S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor” (1 Corinteni 15:7). Din curiozitate, ne-am fi dorit, poate, măcar o scurtă relatare a acestei întâlniri particulare între Domnul Isus cel înviat și fratele Său „mai mare”, Iacov. Însă, deși Inspirația a păstrat tăcere, nu este greu de presupus ce s-a petrecut în sufletul lui Iacov în acea împrejurare. Putem înțelege clar noua sa atitudine din introducerea epistolei sale: „Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos...” (Iacov 1:1, subl. ns.). Aceasta este marea calitate a lui Iacov și de aici vine preocuparea sa de a nu-l mai judeca pe aproapele, de a nu căuta la fața omului, de a nu greși în vorbire – lucruri subliniate atât de evident în epistola sa.

Mă rog ca, în acest trimestru, pe măsură ce studiem Epistola lui Iacov, să avem parte de experiența pe care a avut-o și el după întâlnirea cu Domnul Isus Hristos înviat, conștienți că, asemenea lui, „toți greșim, în multe feluri” (Iacov 3:2).

Florian Ristea,
Școala de Sabat / Lucrarea Personală

Cercetați Scripturile

„Fiți sistematici în studierea Scripturilor în familiile voastre. Neglijați orice din cele vremelnice, ... însă asigurați-vă că sufletul este hrănit cu pâinea vieții. Este imposibil să estimăm rezultatele bune ale unei ore sau chiar și numai ale unei jumătăți de oră devotate în fiecare zi în mod plăcut, atrăgător, Cuvântului lui Dumnezeu. (...) Nu vă întrerupeți studiul din cămin dacă vă cheamă cineva sau dacă aveți vizitatori. Dacă vin în timp ce studiați, invitați-i să ia și ei parte. Lăsați să se vadă că voi considerați că este mai important să dobândiți cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu decât să vă asigurați câștiguri sau plăceri lumești.” (*Sfaturi pentru biserică*, p. 87.4)

Octombrie	Noiembrie	Decembrie
1 – Mica 5	1 – Maleahi 4	1 – Marcu 2
2 – Mica 6	2 – Matei 1	2 – Marcu 3
3 – Mica 7	3 – Matei 2	3 – Marcu 4
4 – Naum 1	4 – Matei 3	4 – Marcu 5
5 – Naum 2	5 – Matei 4	5 – Marcu 6
6 – Naum 3	6 – Matei 5	6 – Marcu 7
7 – Habacuc 1	7 – Matei 6	7 – Marcu 8
8 – Habacuc 2	8 – Matei 7	8 – Marcu 9
9 – Habacuc 3	9 – Matei 8	9 – Marcu 10
10 – Țefania 1	10 – Matei 9	10 – Marcu 11
11 – Țefania 2	11 – Matei 10	11 – Marcu 12
12 – Țefania 3	12 – Matei 11	12 – Marcu 13
13 – Hagai 1	13 – Matei 12	13 – Marcu 14
14 – Hagai 2	14 – Matei 13	14 – Marcu 15
15 – Zaharia 1	15 – Matei 14	15 – Marcu 16
16 – Zaharia 2	16 – Matei 15	16 – Luca 1
17 – Zaharia 3	17 – Matei 16	17 – Luca 2
18 – Zaharia 4	18 – Matei 17	18 – Luca 3
19 – Zaharia 5	19 – Matei 18	19 – Luca 4
20 – Zaharia 6	20 – Matei 19	20 – Luca 5
21 – Zaharia 7	21 – Matei 20	21 – Luca 6
22 – Zaharia 8	22 – Matei 21	22 – Luca 7
23 – Zaharia 9	23 – Matei 22	23 – Luca 8
24 – Zaharia 10	24 – Matei 23	24 – Luca 9
25 – Zaharia 11	25 – Matei 24	25 – Luca 10
26 – Zaharia 12	26 – Matei 25	26 – Luca 11
27 – Zaharia 13	27 – Matei 26	27 – Luca 12
28 – Zaharia 14	28 – Matei 27	28 – Luca 13
29 – Maleahi 1	29 – Matei 28	29 – Luca 14
30 – Maleahi 2	30 – Marcu 1	30 – Luca 15
31 – Maleahi 3		31 – Luca 16

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BIBLIEI LA RÂND
și al cărții *Faptele apostolilor* de Ellen G. White
Trimestrul al IV-lea 2014

27 septembrie – 3 octombrie, Mica 1-7, *Faptele apostolilor*, cap. 40

1. De ce plângea și bocea profetul Mica?
2. Ce a prezis profetul că vor face neamurile cu armele de război după ce se vor sui la Muntele Domnului?
3. Câte referiri la Mesia sunt menționate în cea mai cunoscută profeție a lui Mica?
4. De unde a citat Mântuitorul atunci când a apus că „omul va avea ca vrăjmași chiar pe cei din casa lui”?
5. Când se va vedea cine se teme cu adevărat de Dumnezeu?

4 – 10 octombrie, Naum 1-3, Habacuc 1-3, Țefania 1, *Faptele apostolilor*, cap. 41

1. De unde a citat apostolul Pavel când a scris despre „picioarele celui ce vestește pacea”?
2. Ai cui păstori dormeau în timp ce poporul se risipea?
3. De ce nu poate Domnul să privească nelegiuirea?
4. Unde este ascunsă tăria Domnului?
5. Cine ar fi putut purta, pe bună dreptate, lanțurile care îl legau pe Pavel?

11 – 17 octombrie, Țefania 2, 3, Hagai 1, 2, Zaharia 1-3, *Faptele apostolilor*, cap. 42

1. Ce va dăruia Domnul popoarelor ca să-I slujească într-un gând?
2. De ce nu le ajungea contemporanilor lui Hagai venitul pe care îl câștigau?
3. Ce reprezentau coarnele din viziunea lui Zaharia?
4. Cu ce îl compară Domnul pe marele-preot Zaharia?
5. Ce soartă mai de temut decât naufragiul ar fi avut întemnițatii de corabie dacă Pavel nu ar fi fost acolo?

18 – 24 octombrie, Zaharia 4-10, *Faptele apostolilor*, cap. 43

1. Cum se pot depăși obstacolele aparent imposibil de trecut?
2. Ce „vizitator” intră în casa hoțului și a celui ce jură strâmb?
3. Ce descrie Domnul prin tăria diamantului?
4. Cum avea să-i adune Domnul pe cei răscumparați din poporul Său?

5. Ce anume lovea chiar la temelia sistemului sclavagist din vremea apostolului Pavel?

25 – 31 octombrie, Zaharia 11-14, Maleahi 1-3, *Faptele apostolilor*, cap. 44

1. Unde se găsește profeția despre trădarea Domnului Isus pentru 30 de arginți?
2. Ce avea să se întâmple atunci când locuitorii Ierusalimului aveau să își dea seama pe cine au străpuns?
3. La ce întrebare răscolitoare va răspunde Domnul?
4. Ce atitudine are Domnul față de divorț?
5. Ce va găsi cel care este hotărât în inima sa să-I slujească lui Dumnezeu?

1 – 7 noiembrie, Maleahi 4, Matei 1-6, *Faptele apostolilor*, cap. 45

1. Care este ultimul îndemn din Vechiul Testament?
2. La ce se gândea Iosif atunci când i s-a arătat îngerul?
3. Până unde s-a dus vestea despre lucrarea Domnului Isus?
4. Cum funcționează conștiința atunci când ne aducem „darul la altar”?
5. Care este lucrul de care avem cea mai mare nevoie?

8 – 14 noiembrie, Matei 7-13, *Faptele apostolilor*, cap. 46

1. Ce ni se spune să nu facem cu „mărgăritarele” adevărului?
2. Ce instrument muzical foloseau iudeii la înmormântare?
3. Cine va avea de suportat, la judecată, o situație mai grea decât a Sodomei?
4. Ce zicală au confirmat concetățenii Domnului Isus?
5. Cum a scăpat împăratul Nero de învinuirea de a fi dat foc Romei?

15 – 21 noiembrie, Matei 14-20, *Faptele apostolilor*, cap. 47

1. Ce lucruri sunt mai periculoase decât mâinile nespălate înainte de masă?
2. Pe cine a considerat Domnul Isus o „piatră de poticnire” pentru Sine?
3. Ce trăsătură a copiilor le este necesară și adulților pentru a intra în Împărăție?
4. Cine striga la un moment dat mai tare decât gloata?
5. Ale cui servicii au fost o mare mângâiere pentru Pavel?

22 – 28 noiembrie, Matei 21-27, *Faptele apostolilor*, cap. 48

1. Ce lucru au văzut preoții și bătrânii iudeilor și totuși nu au crezut mesajul lui Ioan Botezătorul?

2. Care este întrebarea la care nimeni nu l-a putut răspunde Mântuitorului?
3. Ce gest făcut de o femeie este pomenit pretutindeni unde se vestește Evanghelia?
4. Ce știa Pilat despre adevăratul motiv al arestării lui Isus?
5. Pentru cât timp a fost primit gândul iertării în inima lui Nero?

29 noiembrie – 5 decembrie, Matei 28, Marcu 1-5, *Faptele apostolilor*, cap. 49

1. În inima cui s-au amestecat frica și bucuria?
2. Când este nepotrivit postul?
3. De ce au venit rudele Domnului Isus după El?
4. Cine s-au înspăimântat de un om îmbrăcat și întreg la minte?
5. Care este cea mai înaltă poruncă a rațiunii și a conștiinței?

6 – 12 decembrie, Marcu 6-12, *Faptele apostolilor*, cap. 50

1. Cine a fost autorul moral al morții lui Ioan Botezătorul?
2. Ce a refuzat Domnul Isus să le dea fariseilor?
3. Ce atitudine a ucenicilor L-a mâniat pe Domnul Isus?
4. Cine îl asculta cu plăcere pe Domnul Isus?
5. Care a fost ultimul gând al apostolului Pavel, înainte ca sabia călăului să coboare asupra sa?

13 – 19 decembrie, Marcu 13-16, Luca 1-3, *Faptele apostolilor*, cap. 51

1. Ce sfetnic al soborului aștepta Împărăția lui Dumnezeu?
2. Câți martori ai învierii Sale a trimis Domnul la ucenici, iar ei tot n-au crezut?
3. Ce făcea mulțimea de afară, în timp ce Zaharia tămăia în Templu?
4. Cum a determinat recensământul ordonat de Cezar Augustus împlinirea profeției despre locul nașterii Domnului?
5. Care este spiritul adevăratului păstor?

20 – 26 decembrie, Luca 4-10, *Faptele apostolilor*, cap. 52

1. În câte feluri L-a ispitit Diavolul pe Domnul Isus?
2. Ce a făcut Domnul Isus chiar înainte de a-i alege pe apostoli?
3. Cine a fost cel mai mare și mai mic decât cel mai mic, în același timp?
4. De ce au refuzat samaritenii dintr-un sat să-L găzduiască pe Domnul Isus?
5. Care este partea creștinului în lupta cu propriile defecte?

Iacov, fratele Domnului

Pentru studiul din această săptămână, citește: Ioan 7:2-5; 1 Corinteni 15:5-7; Iacov 1:3; 2:5; 1 Petru 2:9,10; Matei 7:24-27.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu.” (Ioan 15:14)

Ca timp și cultură, noi suntem foarte departe de zilele de început ale bisericii creștine și nu prea ne dăm seama ce însemna să faci parte din această mișcare nou apărută, într-o vreme în care credincioșii se adunau în case și erau, în cea mai mare parte, evrei persecutați de conaționalii lor. Epistola lui Iacov ne oferă un crâmpei din viața comunității creștine evreiești de dinainte de dispariția ei în ceața controverselor religioase și de dinainte de marginalizarea ei de către convertiții dintre neamuri care ajung să predomine în biserică după secolul al II-lea.

Spre deosebire de celelalte epistole ale sale, epistola aceasta nu pare să fie adresată unei biserici locale cu scopul rezolvării unei situații critice sau a unei nevoi urgente apărute în sânul ei, ci, mai degrabă, comunității creștine în general (vezi Iacov 1:1).

Însă, înainte de a ne apleca asupra epistolei, ne propunem ca săptămâna aceasta să aflăm câteva lucruri despre autorul ei. Vom încerca să găsim răspuns la următoarele întrebări: Cine era Iacov? Ce informații avem despre el? Care a fost relația lui cu Domnul Isus? Ce poziție a avut în biserică?

Autorul acestei epistole trebuie să fi fost bine cunoscut în biserică din moment ce nu oferă alte detalii legate de persoana sa, în afară de ceea ce găsim în Iacov 1:1: „Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos, către cele douăsprezece seminții care sunt împrăștiate: sănătate!”.

Datorită acestui fapt, identitatea sa este destul de ușor de descoperit, întrucât numărul de persoane care să corespundă acestei descrieri se reduce foarte mult. În Noul Testament, patru bărbați poartă numele de Iacov: doi ucenici (Marcu 3:17,18); tatăl lui Iuda (alt ucenic, nu Iuda Iscarioteanul – vezi Luca 6:16) și unul dintre frații lui Isus (Marcu 6:3). Dintre aceștia patru, numai fratele lui Isus a avut o viață destul de lungă și s-a remarcat suficient de mult în biserică pentru a scrie o asemenea epistolă. De aceea, credem că autorul acestei cărți din Noul Testament este Iacov, fratele Domnului Isus.

Iacov a fost fiu de tâmplar (Matei 13:55) și, prin urmare, a avut mai multe șanse să obțină o educație decât un țăran obișnuit. Așa se explică de ce epistola sa se numără printre cărțile Noului Testament reprezentative pentru limba greacă literară. Vocabularul său bogat, talentul retoric și buna cunoaștere a Vechiului Testament sunt depășite numai de autorul cărții Evrei.

Despre Iacov mai știm două lucruri: că era fiul cel mai mare al familiei, din moment ce numele lui este menționat primul în șirul numelor fraților lui Isus, și că, asemenea celorlalți frați ai Săi, provenea dintr-o căsătorie anterioară a lui Iosif și nu era copilul Mariei, întrucât Domnul Isus o lasă pe mama Sa în grija lui Ioan, ucenicul iubit (Ioan 19:26,27).

- 1. Ce ne spun următoarele texte despre modul în care era perceput Domnul Isus de propria familie? Marcu 3:21 și Ioan 7:2-5. Ce învățătură desprindem de aici pentru situațiile în care constatăm că suntem înțeleși greșit de cei pe care îi iubim?**

„Concepția greșită despre lucrarea lui Mesia și lipsa de credință în caracterul divin al lui Isus i-au determinat pe frații Săi să Îl îmboldească să Se facă cunoscut public oamenilor veniți la Sărbătoarea Corturilor.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 485, 486

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă contextul istoric în care își desfășura existența biserica creștină primară și să remarce contribuția importantă a Epistolei lui Iacov la lămurirea acestui context, precum și relevanța ei pentru biserica de astăzi.

La nivelul sentimentelor: Să aibă speranță, știind că Dumnezeu poate transforma slăbiciunile în puncte tari, astfel încât să treacă, asemenea lui Iacov, de la îndoială la credință.

La nivel practic: Să aleagă să acționeze pe baza convingerilor personale, urmând legile lui Dumnezeu pentru trăirea vieții creștine.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Cine era Iacov?

- A. Care a fost atitudinea lui Iacov și a fraților lui față de Domnul Isus în timpul lucrării Sale pe pământ?
- B. Când s-a convertit Iacov? Ce rol a îndeplinit el în biserica de la început?

II. Sentimente: Discordanța dintre credință și fapte

- A. Din ce motiv le spun unii părinți copiilor lor: „Fă ce spun eu, nu ce mă vezi pe mine făcând”? Cum explicăm acest decalaj între convingeri și acțiuni?
- B. Care „fapte” ale tale sunt o manifestare a credinței pe care ai? Cum te simți când faptele sunt în armonie cu convingerile tale? Dar când nu sunt?

III. Practic: Armonizarea faptelor cu credința

- A. Cum poate credința ta să ajungă desăvârșită? De ce este important să armonizezi faptele cu credința?
- B. Analizează motivul din spatele faptelor tale. Sunt ele motivate de credință? Dacă nu, ce schimbări e nevoie să faci?

Rezumat: Scrisă la numai o decadă și ceva după învierea Domnului Hristos, Epistola lui Iacov ne oferă primele informații despre existența bisericii creștine timpurii. Autorul este un excelent exemplu de trecere de la necredință la credință. El a devenit un conducător respectat în

2. Citește 1 Corinteni 15:5-7 și Faptele 1:14. Ce aflăm de aici despre schimbările apărute în viața lui Iacov?

După înviere, Domnul Isus li S-a arătat multor credincioși, mai întâi lui Petru și „celor doisprezece” (în afară de Iuda Iscarioteanul), iar apoi la peste cinci sute de persoane o dată. Într-o altă ocazie (specială și separată, din câte reiese din text) i S-a arătat și lui Iacov. Evenimentul acesta, deși nu este descris în Biblie, trebuie să fi avut un mare impact asupra lui, deoarece, din clipa aceea, Iacov a devenit un urmaș credincios al lui Isus și un conducător influent al bisericii.

3. Ce altceva mai știm despre Iacov? Faptele 12:16,17; 15:13,14,19; 21:17-19; Galateni 1:18,19; 2:9.

Iacov a devenit repede unul dintre fruntașii bisericii din Ierusalim. Astfel, în anul 44 d.Hr., este amintit pe nume de Petru când le-a cerut credincioșilor să le spună fraților cum a fost eliberat din închisoare (Faptele 12:17). După cinci ani, Iacov a condus Conciliul din Ierusalim și a anunțat decizia la care s-a ajuns cu ocazia aceea. Pavel îl amintește înaintea lui Petru și Ioan când enumeră „stâlpii” bisericii din Ierusalim (Galateni 2:9). În anul 58 d.Hr., ajutoarele aduse de Pavel pentru săracii din Ierusalim au fost așezate la picioarele lui Iacov (vezi Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, p. 208, 209).

După moartea apostolilor, Iacov s-a bucurat de mult respect din partea credincioșilor vreme îndelungată. De altfel, s-au păstrat atât de multe legende despre el, încât a fost supranumit „Iacov cel Drept”. Așadar, observăm că, deși la început a avut îndoieli serioase cu privire la Domnul Isus, în final a ajuns unul dintre oamenii spirituali remarcabili ai bisericii primare.

biserică, iar în epistola sa ne arată cum lucrează credința împreună cu faptele și de ce lucrul acesta este important.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE!

Pasajul central: Iacov 1:5-7

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Așa cum ne arată experiența și Epistola lui Iacov, credința adevărată nu se bazează pe vedere și ia formă concretă în viața și în caracterul credinciosului.

Ilustrație introductivă: În urmă cu două mii de ani, când Imperiul Roman era la putere, lumea orientală era plină de pretendenți la tronul iudaic și de falși mesia. Simon din Pereea (cunoscut și ca „fiul lui Iosif”), fost sclav al lui Irod cel Mare, s-a răzvrătit și a pretins că era împărat, reușind să incendieze și să jefuiască palatul și câteva case regale înainte de a fi prins și executat. Athronges, un păstor înalt și voinic, a condus o revoltă, la început izbutită, împotriva lui Irod Arhelau și a romanilor. Pretindea că era Mesia, dar s-a purtat cu cruzime atât cu romanii, cât și cu evreii. Apoi a fost Iuda Galileeanul, care susținea că numai Dumnezeu este conducătorul lui Israel. El s-a aflat în fruntea unui grup violent de adversari ai recensământului roman, declarând că evreii nu ar trebui să le plătească taxe romanilor. Istoricul evreu Iosif Flavius face legătura între acest grup și zeloți și pune pe seama lor izbucnirea Marii Răscoale Evreiești care a dus la distrugerea Templului lui Irod („Al doilea Templu”). Iuda Galileeanul este amintit în cartea Faptele apostolilor, unde este identificat un fals mesia (vezi Faptele 5:37).

De discutat: Într-un asemenea mediu politico-religios, nu este de mirare că unii au privit cu scepticism activitatea Domnului Isus. Nici chiar frații Lui (inclusiv Iacov) nu L-au acceptat inițial ca Mesia. Deși L-au cunoscut de când era mic și L-au văzut crescând și maturizându-Se, ei nu au înțeles de ce nu Se conforma așteptărilor conducătorilor religioși și, de multe ori, Îl tachinau (Marcu 3:31; Ioan 7:1-5). Cu toate că au stat atâta timp în preajma Lui și au asistat probabil la cel puțin o minune de-a Sa (Ioan 2:11,12), ei nu au crezut că El era Mesia. De ce? De ce faptul că vedem un lucru nu ne conduce neapărat la credință?

Din nefericire, mulți creștini nu au reușit să perceapă mesajul important al epistolei lui Iacov, probabil din cauza influenței lui Luther. Contribuția reformatorului a fost valoroasă, fără nicio discuție, dar să nu uităm totuși că „Reforma nu (...) s-a încheiat cu Luther. Ea trebuie continuată până la încheierea istoriei lumii”, deoarece „erori grave” au fost perpetuate de reformatori și încă multe alte „adevăruri importante” era necesar să fie descoperite. – Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 353

De aici și necesitatea Marii Treziri din vremea lui Jonathan Edwards, George Whitefield și a fraților Wesley, datorită cărora a luat naștere mișcarea metodistă, care a pus accentul pe rolul vital al sfințeniei în viața creștină. Lucrarea de reformă a continuat apoi cu a Doua Mare Trezire, prin care Dumnezeu i-a chemat pe adventiștii de ziua a șaptea să proclame „solia îngerului al treilea”. Această proclamare mondială culminează cu mărturia plină de Duh Sfânt, dată de un popor alcătuit din aceia care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12).

- 4. Citește Iacov 1:3; 2:5,22,23; 5:15. Ce învățăm despre credință din aceste texte? Ce ne spun ele despre ce înseamnă a trăi prin credință? Cum demonstrează ele că simpla acceptare cu mintea a adevărului nu este credință?**

S-ar putea ca unii să fie surprinși de faptul că, în scurta sa epistolă, Iacov folosește cuvintele *a crede* și *credință* de 19 ori (în versiunea Cornilescu apare cuvântul „a crede” și în cap. 1:26, dar are sensul de „a se considera”), mai mult decât cuvântul *fapte* și expresia *a fi socotit neprihănit* la un loc! De altfel, el pune accent pe credință încă de la început, din primul capitol, când vorbește despre încercările creștinilor și despre nevoia de a cere înțelepciune (versetele 3, 6). Dar el nu doar că le scrie despre credință, ci așteaptă din partea lor un anumit fel de credință. După cum vom vedea, simplul fapt de a crede nu are în sine nicio valoare; credința adevărată poartă anumite semne de identificare, ea se manifestă într-un anumit fel în viața și în caracterul credinciosului.

Ce lucruri pe care le faci zilnic sunt o dovadă a calității și a realității credinței tale? Cum poți demonstra realitatea credinței tale chiar și în lucrurile „neînsemnate”?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Poate că ne gândim că ar fi o mare onoare să-L avem ca frate pe Isus. Totuși, pe Iacov, lucrul acesta nu l-a ajutat să creadă mai ușor în El, deși, spre deosebire de alții, a avut ocazia să-L observe pe Isus în familia și apoi în lucrarea Sa. Dimpotrivă, probabil că i-a fost mai greu! Domnul Isus spunea: „Un proroc nu este disprețuit decât în patria Lui, între rudele Lui și în casa Lui” (Marcu 6:4). Cu toate acestea, la momentul înălțării Domnului la cer, Iacov și frații lui (între care era și Iuda) au fost prezenți alături de ceilalți credincioși (Faptele 1:14). La fel ca Iacov, Iuda a scris și el o epistolă din Noul Testament (Iuda; compară cu Marcu 6:3). Subliniați în cadrul studiului ideea că Dumnezeu ne poate transforma și pe noi la fel cum i-a transformat pe Iacov și pe Iuda în urmă cu două mii de ani.

Comentariu biblic

I. Pavel sau Iacov

(Revezi împreună cu grupa Galateni 5:6 și Galateni 6:15.)

În studiul acestei epistole, să nu uităm că Iacov scrie despre *cum să ducem o viață creștină* și nu despre *cum putem deveni creștini*. Acest aspect fundamental distinge epistola sa de epistolele lui Pavel, îndeosebi de Romani și de Galateni care se ocupă mai mult de *modul* în care suntem mântuiți. Așa se explică, probabil, de ce Iacov insistă mai mult asupra faptelor, dar, spre deosebire de Pavel, nu vorbește niciodată despre „faptele Legii” (Romani 3:20,28; Galateni 2:16; 3:2,5,10).

Datorită descoperirii sulurilor de la Marea Moartă, știm acum că expresia „faptele Legii” era o expresie „tehnică” pentru acele fapte care îi deosebeau pe evrei de neamuri. Pentru evreii din vremea aceea, cea mai importantă dintre aceste fapte ale Legii era circumcizia; unii creștini susțineau că aceia dintre neamuri care doreau să fie mântuiți trebuiau mai întâi să se supună ritualului circumciziei (Faptele 15:1,5). Cu ocazia Conciliului de la Ierusalim, în urma studiului cu rugăciune al Scripturii, a mărturiilor aduse despre lucrarea Duhului Sfânt și a analizei serioase a problemei, biserica a ajuns la o înțelegere clară că botezul prin scufundare înlocuiește circumcizia ca simbol al mântuirii. De aceea a afirmat Pavel că „nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă” și, mai mult, că „păzirea porun-

5. Citește Iacov 1:1; Faptele 11:19-21 și 1 Petru 2:9,10. Despre ce „seminții” este vorba și de ce erau împrăștiate?

Am văzut că Iacov li se adresează credincioșilor. La început, Evanghelia a fost vestită în Ierusalim (Luca 24:47), însă, mai apoi, ca urmare a intensificării persecuției după uciderea cu pietre a lui Ștefan, credincioșii s-au răspândit și au sădit sămânța Evangheliei în alte orașe din Imperiul Roman și în zonele învecinate acestora.

Potrivit cu Faptele 11, Evanghelia a fost propovăduită neamurilor de timpuriu, începând cu Antiohia; prin urmare, expresia „cele douăsprezece seminții” se referă probabil la creștini în general, indiferent de naționalitate. Se pare că, la data aceea, credincioșii nu formaseră adunări separate în funcție de etnie și apăruse ideea că toți cei dintre neamuri trebuiau mai întâi să devină evrei prin circumcizie și doar apoi puteau deveni creștini, problemă care a fost luată imediat în discuție la Conciliul din Ierusalim (Faptele 15:1-6).

6. Cum a abordat Iacov această problemă apărută în biserica primară? Faptele 15:13-21

Soluția biblică asigură menținerea unității bisericii: Iacov citează profeția lui Amos care spune că restaurarea lui Israel și extinderea lui ultimă aveau să includă neamurile (Faptele 15:16,17), iar lucrul acesta se baza pe legile mozaice cu privire la cetățenii străini (Leviticul 18-20). El întrebuințează expresia „cele douăsprezece seminții” cu scopul de a le aminti cititorilor săi despre identitatea lor – ei erau moștenitori ai făgăduinței făcute lui Avraam. Petru are în minte aceeași idee atunci când spune despre creștini că sunt „un neam sfânt” (1 Petru 2:9, compară cu Exodul 19:5,6) și îi numește „aleșii care trăiesc ca străini împrăștiați” (1 Petru 1:1). În ambele pasaje, cuvântul pentru „împrăștiați” este *diaspora*, care, în mod normal, se referea la evreii care trăiau dincolo de granițele statului Israel (vezi Ioan 7:35).

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este o biserică răspândită pe tot globul. Ce ne ajută pe noi, membrii ei, să rămânem uniți, în ciuda marilor deosebiri culturale, etnice și sociale dintre noi?

cilor lui Dumnezeu” este totul (Galateni 6:15; 1 Corinteni 7:19; vezi și Galateni 5:6).

De discutat: Observăm că atât Pavel (Romani 2:28,29; Filipeni 3:2,3), cât și Iacov (1:26,27; 3:15-18) sunt preocupați de întrebarea: „Ce înseamnă să fii un credincios adevărat?”. Ajută-i pe membrii grupei să identifice asemănările și deosebirile între răspunsurile la această întrebare. Discutați cauzele deosebirilor.

II. Iacov, despre trăirea vieții creștine

(Revezi împreună cu grupa Iacov 1:6-15; 3:1-12 și 4:7.)

Epistola lui Iacov ne dă impresia unui manual practic despre trăirea vieții creștine. Din ea aflăm ce să facem cu îndoiala și ispita (1:6-15) și ce atitudine să avem față de cei bogați și cei săraci (2:1-7,14-17), descoperim cât de important este să ne controlăm vorbirea (3:1-12) și cum să ne rugăm eficient (4:2,3; 5:15-18). De asemenea, găsim în ea multe perle de înțelepciune care merită puse în ramă: „Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie” (1:19); „Înțelepciunea care vine de sus este, întâi, curată..., fără părtinire, nefățarnică” (3:17); „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți” (4:6); „Supuneți-vă deci lui Dumnezeu. Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi” (4:7).

De discutat: Una dintre ideile principale transmise de Iacov este aceea că faptele noastre trebuie să fie în armonie cu ceea ce spunem. Compară această idee cu afirmațiile Domnului Isus din Matei 7:21 și Marcu 3:31-35. Care sunt, potrivit Lui, dovezile că cineva este membru al „familiei” Sale spirituale? Îndreaptă atenția membrilor grupei spre versetele din Epistola lui Iacov care ilustrează acest adevăr important (Iacov 2:14,18,19).

De ce crezi că lui Iacov i-a fost ușor/greu să fie frate cu Isus? Ce crezi că ar avea Domnul Isus să-ți spună despre atitudinea ta față de membrii familiei din care faci parte? De ce?

Este credința esențială pentru înțelegerea și acceptarea Cuvântului inspirat sau lucrurile stau exact invers? Vezi Romani 10:17; 1 Corinteni 2:13; Iacov 1:18; 1 Petru 1:23.

Iacov a avut șansa de a-L cunoaște pe Domnul Isus încă din copilărie și apoi pe parcursul tinereții și maturității Sale. Mai târziu, el s-a convins că Isus era Mesia și a devenit conducătorul creștinilor din Ierusalim. Cu toate acestea, el se prezintă ca fiind „rob” al Domnului Isus Hristos (Iacov 1:1) și nu fratele Său. Reiese clar de aici că Iacov reușise să-și însușească smerenia și înțelepciunea adevărată, pe care pune atât de mult accentul în epistola sa (vezi Iacov 1:9-11,21; 3:13-18; 4:6-10).

7. Compară următoarele pasaje și notează ideile lor comune:

Iacov 1:22 cu Matei 7:24-27 _____

Iacov 3:12 cu Matei 7:16 _____

Iacov 4:12 cu Matei 7:1 _____

Asemănarea Epistolei lui Iacov cu învățăturile Domnului Isus, și în special cu Predica Sa de pe Munte, este larg acceptată de cercetători. „Influența precumpănitoare a lui Isus stă la baza întregii învățături date de Iacov.” – Peter H. Davids, *The Epistle of James*, p. 50

În urma comparării atente cu Evangheliile, se poate observa că Epistola lui Iacov nu depinde de vreuna dintre ele, ci mai degrabă ea este rodul unei cunoașteri profunde și personale a învățăturilor lui Isus, care îi îndemnează întotdeauna pe ascultătorii Săi la credință și la exercitarea ei.

Vom vedea că nici Iacov nu se mulțumește cu o credință slabă, neroditoare ori oscilantă. Tema credinței predomină prima parte a cărții sale. El arată că această calitate esențială stă la baza relației vitale cu Domnul Hristos.

Gândește-te la calitatea și la realitatea credinței tale. Cât de reală este ea? Cât de profundă? Te ajută să duci o viață creștină? Ce poți face în mod concret, ce decizii poți lua pentru a spori calitatea și profunzimea credinței tale?

3. APLICAȚIA PENTRU MINE

Aplicația este o parte foarte importantă a studiului, deoarece îi ajută pe membrii grupei să înțeleagă ideile principale și, mai mult decât atât, *să pună în practică* aceste idei. Astfel, cu ajutorul Duhului Sfânt, credința se transformă în acțiune. Cere-le membrilor grupei să se gândească la modalitățile concrete prin care credința (sau lipsa credinței) se manifestă în viața și în caracterul unui om.

În prezent se acordă multă atenție alinierii convingerilor, valorilor și acțiunilor, mai cu seamă în domeniul educațional, psihologic și financiar.

Întrebare pentru meditație

Ce convingeri ai despre viața, învățăturile și valorile Domnului Isus?

Întrebări aplicative

În ce măsură se armonizează acțiunile tale cu convingerile și valorile tale? Dacă, în general, nu se armonizează, pune-ți următoarea întrebare: Cum aş putea să le armonizez – modificându-mi convingerile și valorile sau schimbându-mi acțiunile? De unde și cum putem primi puterea de a ne schimba?

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Activitatea următoare își propune să-i ajute pe membrii grupei să își analizeze credința, convingerile, valorile și acțiunile. Insistați ca membrii grupei să acorde timp acestui exercițiu și să-I ceară lui Dumnezeu înțelepciune și călăuzire pentru luarea deciziilor adecvate.

Activitate: Săptămâna următoare, luați o foaie mare de hârtie și desenați un tabel cu patru rubrici. Scrieți în aceste rubrici următoarele titluri: CONVINGERI, VALORI, ROLURI, ACȚIUNI. În primele două coloane, scrieți convingerile și valorile fundamentale. În a treia coloană, notați diferitele roluri pe care le îndepliniți în viață, cum ar fi, de exemplu: creștin adventist de ziua a șaptea, membru al bisericii/ al Școlii de Sabat, soț/soție, părinte, salariat, pensionar etc. În ultima coloană, enumerați în dreptul fiecărui rol ce faceți în mod concret. În final observați în ce măsură se armonizează acțiunile cu convingerile și cu valorile enumerate. În ce domenii mai aveți nevoie de îmbunătățiri? Rugați-L pe Dumnezeu să vă dea înțelepciune (vezi Iacov 1:5,6) și ajutor (Filipeni 4:13) pentru a face schimbările necesare.

„Frații Săi favorizau de multe ori filosofia fariseilor, păstrată din moși-strămoși, și îndrăzneau să creadă că Îl puteau învăța pe Acela care înțelegea tot adevărul și pricepea toate tainele. Ei condamnau nestingheriți tot ce nu puteau înțelege. Reproșurile lor Îl puneau greu la încercare și sufletul Său era obosit și întristat. Ei mărturiseau a avea credință în Dumnezeu și credeau că Îi iau apărarea, când Dumnezeu era cu ei în trup omenesc, și ei nu L-au cunoscut.

Lucrurile acestea au făcut ca drumul Său să fie spinos. Atât de îndurerat era Hristos de înțelegerea greșită pe care o aveau chiar cei din familia Sa, încât era o ușurare pentru El să meargă acolo unde ea nu exista.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 326

Întrebări pentru discuție

1. Epistola lui Iacov este, în esență, un manual de viațuire creștină practică. E posibil ca ea să fie prima carte scrisă a Noului Testament (scrisă cândva între anii 44 și 49 d.Hr.). De ce este important să trăim ce credem? Ce este mai important: ce credem sau cum trăim ce credem? De exemplu, ce este de preferat: un păzitor al duminicii care ține această zi cu sinceritate și seriozitate sau un păzitor al Sabatului care nu ia credința în serios?
2. După cum am văzut la secțiunea de marți, Iacov a fost fratele lui Isus. Așadar, Isus era Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, dar era și om, ca noi, și avea frați. Cum a acoperit El prăpastia uriașă dintre cer și lumea căzută? Ce ne spune aceasta despre dispoziția lui Dumnezeu de a Se jertfi pentru a ne mântui? Cum ne ajută natura umană a lui Hristos să înțelegem modul în care putem obține biruința asupra păcatului? Cum ne asigură ea că Dumnezeu înțelege încercările și problemele noastre?
3. Studiul din această săptămână a menționat faptul că smerenia este una dintre temele abordate de Epistola lui Iacov. De ce este smerenia atât de importantă pentru viața creștină? Altfel spus, în lumina crucii, mai poate un creștin să aibă o atitudine arogantă, să fie plin de sine, în special în ce privește viața spirituală?

1. Glasul povățuitor al lui Dumnezeu

În adolescență, am căutat plăcerile lumii alături de prietenii mei, dar nu eram satisfăcut sufletește, viața nu avea niciun sens.

Uneori, când eram numai noi, discutam și subiecte religioase. Un băiat, Felix, părea că știe multe. Părinții lui erau adventiști. El nu mai mergea la biserică, dar ce învățase în copilărie a avut un impact pozitiv asupra noastră. Felix ne mai povestea din Biblie. Mi se păreau basme, dar Felix mi-a adus o Biblie și mi-a spus să citesc povestirile pe care le însemnase. Așa am descoperit câteva profeții. Nu le-am înțeles și l-am rugat să-mi explice. El mi-a spus că trebuie să mă rog înainte de a citi. Am râs, dar el a insistat, așa că am încercat și a funcționat!

Citind, am aflat că trupul nostru este templul lui Dumnezeu. I-am spus lui Felix că eu am terminat cu discoteca, fumatul, alcoolul și chiar cu mâncărurile necurate. Credeam că va fi surprins, dar el a fost de acord! Mi-a recomandat să merg la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și s-a oferit să mă însoțească.

Într-o sâmbătă dimineață, Felix n-a mai venit la biserică, s-a dus la lucru și a fost rănit într-un accident de motocicletă. Când am ajuns la spital, fusese transferat la un alt spital. Era aproape ora 9. Atunci m-am rugat: *Doamne, ce să fac? Să mă duc la celălalt spital sau să merg la biserică?* Am simțit îndemnul să merg la biserică și mă bucur că am făcut așa! De atunci, n-am mai lipsit. După ce a ieșit din spital, Felix a mai venit cu mine o dată, apoi și-a reluat viața de mai înainte. Până în ziua de azi se droghează, fumează și calcă legile lui Dumnezeu.

Fratele meu mai mic a observat schimbările din viața mea și a început să vină cu mine la biserică. Apoi au venit și ceilalți frați și chiar sora mea. Ne-am botezat toți, în afară de părinți, care se opuneau.

Pastorul m-a solicitat apoi să conduc o grupă mică de studiu. Eu nu aveam o locuință a mea, dar m-am rugat și le-am cerut părinților permisiunea de a susține seminare biblice la noi acasă. M-au lăsat să folosesc veranda. Când începeam să cântăm, mama venea să asculte. Apoi, ni s-a alăturat și tata. La prima evanghelizare, părinții au participat la toate prezentările și au hotărât să se boteze. În numai patru ani, toată familia noastră a devenit adventistă!

Jacques Cesaire este zugrav și slujește ca pastor laic și prim-prezbiter în biserica sa din Morne-Pitault, Martinica.

OCTOMBRIE

1. M. Faptele ap. 16:6,7
2. J. Faptele ap. 16:8-10
3. V. Iona 1:2
a.s. B 18:53; CT 18:43; IS 18:46; MS 18:58; SM 19:04; DJ 19:02; AR 19:12

4. S. Iona 2:9
a.s. B 18:51; CT 18:41; IS 18:44; MS 18:56; SM 19:02; DJ 19:01 AR 19:10

5. D. Iona 4:11
6. L. Faptele ap. 18:9,10
7. M. 2 Corinteni 8:11,12
8. M. Matei 25:35,36
9. J. Proverbele 14:31
10. V. Luca 9:57,58
a.s. B 18:41; CT 18:30; IS 18:32; MS 18:45; SM 18:50; DJ 18:50; AR 18:58

11. S. Isaia 58:6,7
a.s. B 18:39; CT 18:29; IS 18:30; MS 18:43; SM 18:48; DJ 18:48; AR 18:56

12. D. Deuteronomul 15:11
13. L. Ieremia 22:13
14. M. Isaia 58:13,14
15. M. Isaia 58:12
16. J. 2 Corinteni 8:9
17. V. Apocalipsa 18:1
a.s. B 18:28; CT 18:18; IS 18:19; MS 18:32; SM 18:37; DJ 18:38; AR 18:46

18. S. Geneza 16:11
a.s. B 18:27; CT 18:17; IS 18:17; MS 18:30; SM 18:35; DJ 18:36; AR 18:44

19. D. Geneza 37:28
20. L. Romani 15:20,21
21. M. Eclesiastul 12:1
22. M. Ezechiel 33:7
23. J. Psalmii 110:3
24. V. 1 Timotei 4:12
a.s. B 18:17; CT 18:07; IS 18:07; MS 18:20; SM 18:24; DJ 18:26; AR 18:34

25. S. Apocalipsa 14:4
a.s. B 18:16; CT 18:06; IS 18:05; MS 18:18; SM 18:22; DJ 18:25; AR 18:32

26. D. Psalmii 144:12
27. L. Psalmii 71:5,6
28. M. Apocalipsa 7:9
29. M. Matei 20:13-15
30. J. Luca 23:42,43
31. V. 1 Cronici 4:10
a.s. B 17:07; CT 16:57; MS 17:08; SM 17:12; AR 17:22

NOIEMBRIE

1. S. Psalmii 135:4,5
a.s. B 17:05; CT 16:55; IS 16:54; MS 17:07; SM 17:11; DJ 17:15; AR 17:21

2. D. Leviticul 20:26
3. L. 2 Corinteni 7:1
4. M. Evrei 9:14
5. M. 1 Corinteni 10:11
6. J. Exodul 32:31,32
7. V. 1 Ioan 2:5,6
a.s. B 16:57; CT 16:48; IS 16:45; MS 16:58; SM 17:02; DJ 17:07; AR 17:13

8. S. Numeri 11:4-6
a.s. B 16:56; CT 16:46; IS 16:43; MS 16:57; SM 17:01; DJ 17:06; AR 17:11

9. D. 1 Corinteni 10:3,4
10. L. Deuteronomul 8:3
11. M. Matei 27:33,34
12. M. Numeri 25:1,2
13. J. Iuda 24,25
14. V. Iacov 4:7
a.s. B 16:50; CT 16:40; IS 16:36; MS 16:50; SM 16:53; DJ 16:59; AR 17:04

15. S. Romani 8:1
a.s. B 16:49; CT 16:39; IS 16:35; MS 16:49; SM 16:52; DJ 16:58; AR 17:03

16. D. Ezechiel 9:4
17. L. Apocalipsa 7:2,3
18. M. Efeseni 1:13
19. M. Galateni 2:20
20. J. Marcu 11:28,29
21. V. Matei 23:12
a.s. B 16:43; CT 16:34; IS 16:29; MS 16:43; SM 16:46; DJ 16:53; AR 16:57

22. S. Deuteronomul 8:10
a.s. B 16:43; CT 16:33; IS 16:28; MS 16:42; SM 16:45; DJ 16:52; AR 16:57

23. D. Numeri 12:3
24. L. 1 Samuel 9:2
25. M. 2 Corinteni 12:9
26. M. 2 Corinteni 12:10
27. J. Luca 1:17
28. V. Marcu 1:2,3
a.s. B 16:39; CT 16:29; IS 16:24; MS 16:38; SM 16:40; DJ 16:48; AR 16:52

29. S. Matei 3:1,2
a.s. B 16:38; CT 16:29; IS 16:23; MS 16:37; SM 16:40; DJ 16:48; AR 16:52

30. D. Luca 3:3

DECEMBRIE

1. L. 1 Cronici 12:32
2. M. Ioan 9:4
3. M. Ioan 16:13
4. J. Faptele ap. 1:7
5. V. Ieremia 33:3
a.s. B 16:36; CT 16:27; IS 16:21; MS 16:35; SM 16:37; DJ 16:46; AR 16:50

6. S. Romani 13:8
a.s. B 16:36; CT 16:27; IS 16:20; MS 16:35; SM 16:37; DJ 16:46; AR 16:49

7. D. Filipeni 4:19
8. L. Matei 3:10
9. M. Luca 6:38
10. M. Matei 6:20,21
11. J. Psalmii 33:12
12. V. 1 Tesaloniceni 1:4
a.s. B 16:36; CT 16:27; IS 16:20; MS 16:34; SM 16:36; DJ 16:46; AR 16:49

13. S. Geneza 6:9
a.s. B 16:36; CT 16:27; IS 16:20; MS 16:34; SM 16:36; DJ 16:46; AR 16:49

14. D. Daniel 12:1
15. L. Ioan 3:30
16. M. Marcu 4:37,38
17. M. Luca 5:16
18. J. Marcu 1:12
19. V. Evrei 5:7
a.s. B 16:38; CT 16:28; IS 16:21; MS 16; 36; SM 16:38; DJ 16:47; AR 16:51

20. S. 1 Samuel 14:6
a.s. B 16:38; CT 16:29; IS 16:22; MS 16:36; SM 16:38; DJ 16:48; AR 16:51

21. D. Ioan 12:24
22. L. Marcu 8:34,35
23. M. Matei 10:38,39
24. M. Ioan 3:16
25. J. 1 Timotei 3:16
26. V. Ioan 3:14,15
a.s. B 16:42; CT 16:32; IS 16:25; MS 16:40; SM 16:41; DJ 16:51; AR 16:55

27. S. Ioan 12:32
a.s. B 16:42; CT 16:33; IS 16:26; MS 16:41; SM 16:42; DJ 16:52; AR 16:55

28. D. Romani 8:33,34
29. L. Psalmii 105:41-43
30. M. Ioan 1:34
31. M. Isaia 51:11